

nemmelig Tyveri og Røveri, i Brødens For-
 nøjelse kan aabenbare sig et Hæng til Forbrydelse,
 som fordrer Anvendelse af strengere Straffe,
 og tillægges i saadanne Tilfælde Gjentagelsen
 Indflydelse paa den Straf, der skal idømmes
 for den nye Forbrydelse, men det er dog væsent-
 lige den sidste Forbrydelse, i og for sig, som det
 tillægges Betydning, og Straffen for den
 gjentagne Forbrydelse vover ikke som nu til en
 unaturlig Størrelse alene af Hensyn til Antal-
 let af de Domme, der tidligere maatte være
 overgaaede Forbryderen, eller Størrelsen af
 den Straf, der tidligere maatte være idømt
 ham.

Lovudkastet giver en systematisk Behandling
 af Forbrydelserne og Straffen, og indeholder
 derfor en Række af almindelige Bestemmelser,
 der finde deres Anvendelse paa alle de enkelte
 Arter af Forbrydelse, som Lovudkastet om-
 handler, om Lovens Omraade, om Straffene,
 om Tilregnelighed, Forsøg paa Forbrydelse, om
 Naaden, hvorpaa man kan gøre sig meddeel-
 agtig i Andres Brøde m. v., (Cap. 1—8).
 Virkeligheden indeholder Udkastet saaledes en
 almindelig og en speciel Deel, men denne Ud-
 stillelse træder ikke frem i en hertil svarende
 formel Deeling af Stoffet, og umiddelbart til
 de almindelige Bestemmelser knytter sig derfor
 Fremstillingen af de enkelte Arter af Forbrydelse,
 hver isit særlige Capitel. (Cap. 9—31), hvorefter
 Lovudkastet slutter med nogle almindelige
 Regler, betræffende Paatalen, Forebyggelsestvang,
 Skadeserstatning og om Lovens Træden i Kraft
 m. v. (Cap. 32 og 33). Ved Behandlingen af
 de enkelte Forbrydelse har Udkastet samlet dem,
 som efter deres Natur staa i indbyrdes Slægt-
 skab med hverandre, og ved denne Ord-
 ning ladet sig lede af en systematisk Tanke.
 Først i Rækken stilles de Forbrydelse, der
 indeholde et umiddelbart Angreb paa Staten
 selv, dens Tilværelse eller Forsætning, eller paa
 Udøverne af Statsmagten (Cap. 9—13), hvortil
 slutter sig Behandlingen af Forbrydelse, begaaede
 i Embedsforhold (Cap. 14); næst disse fremstilles
 de Forbrydelse, der efter deres Væsen ere ret-
 tede mod Religion eller Sædelighed, (Mæned, Bes-
 pottelse af Religionen, Udsagtighedsforseelser m.
 v., Cap. 15—17), og saaledes undergrave den

Grundvold, hvorpaa Retsordenen hviler; først
 herefter behandles Forbrydelse mod Enkelt-
 mand, Forgribelse paa Person eller Eiendom,
 (Cap. 18—31), iblandt hvilke dog atter de,
 som have en særegen Charakter paa Grund af
 deres Almeenfarlighed, samles for sig (Cap.
 28 om Falst gjør i saa Henseende Overgang,
 Brandstiftelse m. v., Cap. 29—30).

Denne Ordning synes i det Hele vellykket
 (jfr. dog Udvalgets Bemærkninger og Forslag med
 Hensyn til Ordningen af Cap. 9—12,) og hvad
 det ved den practiske Anvendelse fornemmelig
 kommer an paa, Fordelingen af Stoffet i de
 enkelte Capitler synes klar og let overfuielig,
 hvorhos alle de Bestemmelser, som vedkomme
 den enkelte Art af Forbrydelse, findes samlede
 paa eet Sted, kun at der ved Anvendelsen na-
 turligviis steds maa tages Hensyn til Straffe-
 lovens almindelige Regler (Cap. 1—8). Ri-
 gesom Udvalget derhos allerede ovenfor havde
 Veilighed til at omtale, at Udkastet ved Frem-
 stillingen af de enkelte Forbrydelse Begreb
 havde vidst at gjengive dette i simpel, klar Ud-
 vikling, uden at fortabe sig i en systemmæssig
 Behandling, saaledes er dette ligeledes Tilfælde
 det i Lovudkastets mere almindelige Deel. In-
 tetsteds i Udkastet findes egentlige Definitioner;
 det henholder sig i Reglen til Begreberne, saa-
 ledes som disse ere givne i den almindelige
 Forestilling, og hvor det nødes til at ind-
 lade sig paa en nærmere Udvikling, at frem-
 stille de Resultater, som ere bundne ved vi-
 denfabelig eller practisk Behandling og Anven-
 delse af Lovene, synes dette fleet paa en sim-
 pel og letfattelig Maade. Kun et enkelt Sted
 turde Udkastet overhovedet have indladt sig
 paa i Straffeloven at ville give Besvarelse
 paa Spørgsmaal, hvis Afgjørelse vistnok ret-
 tere forbeholdes Fremtiden (jfr. § 43 1ste Stykke).
 Der er øiensynlig lagt an paa at give en Frem-
 stilling af Forbrydelse og Straffene, hvis
 Indhold maatte være forstaaeligt for Lægmand
 saadelsom for Juristen, og som saaledes kunde
 tjene til Veiledning for Rævningerne, der i en
 nær Fremtid vilde kaldes til at sige Dom over
 Medborgeres Liv og Velfærd, og for Enhver,
 der under Landets frie Forsætning har Die og
 Interesse for Lovene og deres Anvendelse. —
 Har nu end Lovudkastet i reent sproglig Henseende